

Samling af Afgørelser

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT

T. ĆAPETA

fremSAT den 11. december 2025¹

Sag C-488/24

D.V.

mod

»Kigas« MB,

procesdeltager:

Valstybinė vartotojų teisių apsaugos tarnyba

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol))

»Præjudiciel forelæggelse – forbrugerbeskyttelse – forbrugeraftaler – international godsbefordringstjeneste – direktiv 2011/83/EU – direktiv om forbrugerrettigheder – artikel 5 – forpligtelse for erhvervsdrivende til at give forbrugere oplysninger forud for indgåelsen af aftaler – omfanget af denne forpligtelse – oplysninger om de vigtigste egenskaber ved en aftale – oplysninger om den samlede pris for en tjenesteydelse – oplysninger om told – direktiv 2005/29/EF – direktivet om urimelig handelspraksis – konventionen om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej (CMR) – artikel 7«

I. Indledning

1. Den foreliggende anmodning om en præjudiciel afgørelse omhandler en aftale om international godsbefordring mellem en forbruger og en erhvervsdrivende. Denne aftale involverede transport af en række af denne forbrugers personlige ejendele fra Norge til Litauen.

2. En ansat hos den erhvervsdrivende blev under godstransporten ved indførslen i Den Europæiske Union standset af de svenske toldmyndigheder og informeret om, at der skulle betales told af det gods, der blev befordret. Da tolden var betalt, anmodede den erhvervsdrivende om, at tolden blev godtgjort af forbrugeren. Forbrugeren nægtede imidlertid at betale det skyldige beløb for toldafgifterne med den begrundelse, at den erhvervsdrivende havde tilsidesat sin forpligtelse til at give oplysninger forud for indgåelsen af en aftale ved at undlade at oplyse ham om de relevante toldprocedurer, der fandt anvendelse for godsbefordringen.

¹ – Originalsprog: engelsk.

3. Direktiv 2011/83/EU (herefter »direktivet om forbrugerrettigheder«)² fastsætter krav til de oplysninger, som erhvervsdrivende skal give forbrugere forud for indgåelsen af en aftale, med det formål at sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomheders konkurrenceevne³. Omfanget af denne oplysningsforpligtelse er imidlertid ikke udtrykkeligt defineret deri, og nærmere bestemt hvor langt en erhvervsdrivende, der leverer en tjenesteydelse i form af en international varetransport, skal gå med henblik på at opfylde denne forpligtelse, fremgår ikke tydeligt af ordlyden af denne bestemmelse.

4. Som følge af denne tvetydighed har Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol), som er den forelæggende ret i den foreliggende sag, anmodet Domstolen om at tage stilling til, om artikel 5, stk. 1, i direktivet om forbrugerrettigheder skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der leverer en international befordringsydelse til en forbruger, er underlagt en forpligtelse til at oplyse denne forbruger om de toldprocedurer, der finder anvendelse for befordringen.

II. De faktiske omstændigheder i hovedsagen, de præjudicielle spørgsmål og forhandlingerne ved Domstolen

5. D.V. (afsenderen af varerne og forbrugeren), som er sagsøger i hovedsagen, indgik en mundtlig telefonisk aftale med »Kigas« MB (herefter »Kigas«), som er sagsøgte, om befordring af gods.

6. Kigas, som er et lille partnerskab, påtog sig i henhold til denne aftale at transportere to motorcykler, en quadricykel, to vaskemaskiner og to tørretumblere, der alle tilhørte sagsøger, fra Norge til Litauen til en pris på 450 EUR. Parterne indgik ikke en skriftlig aftale om godsbefordringen, ligesom der heller ikke blev udarbejdet et fragtbrev, der beskrev de nærmere detaljer ved transporten.

7. Sagsøger overgav varerne til sagsøgte i Norge den 16. juni 2020. Ifølge et vidneudsagn spurgte en ansat hos sagsøgte sagsøger, om det var nødvendigt at standse med henblik på en toldkontrol, men sagsøger forklarede, at varerne blev befordret til vedkommendes eget brug.

8. Den 17. juni 2020 blev en ansat hos sagsøgte under befordringen standset ved grænsen mellem Norge og Sverige, hvor det efter toldernes inspektion blev besluttet, at varerne skulle angives til toldbehandling ved indførslen i Den Europæiske Union. Der blev samme dag udfærdiget en toldangivelse, som pålagde told på 40 899 kronor (SEK) (3 890,59 EUR) på det gods, der blev befordret, og som blev betalt af sagsøgte.

9. Den 18. juni 2020 fakturerede sagsøgte sagsøger et beløb på 4 340,59 EUR (450 EUR for transportydelsen og 3 890,59 EUR for så vidt angår de afgifter, der var blevet pålagt varerne af de svenske toldmyndigheder).

10. Fragtføreren leverede samtlige genstande på det aftalte sted i Litauen den 20. juni 2020 med undtagelse af én af sagsøgers motorcykler. Sagsøgte oplyste efterfølgende sagsøger om, at den beslaglagte motorcykel ville blive overgivet, så snart fakturaen var blevet betalt.

² – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 25.10.2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF (EUT 2011, L 304, s. 64).

³ – Jf. fjerde betragtning til direktivet om forbrugerrettigheder.

11. Sagsøger indledte derefter et søgsmål mod sagsøgte ved Kauno apylinkės teismas (distriktsdomstolen i Kaunas, Litauen) med påstand om i) at det blev fastslået, at den faktura af 18. juni 2020, der var blevet udstedt af sagsøgte, var ugrundet i anerkendelse af, at sagsøger ikke var pligtig at betale de afgifter, der var anført i fakturaen, og sagsøgte blev tilpligtet at udstede en ny faktura, der alene angav et gebyr for tjenesteydelsen på 450 EUR, og ii) at sagsøgte blev tilpligtet straks at tilbagelevere den beslaglagte motorcykel til sagsøger.

12. Sagsøgte nedlagde en modpåstand ved nævnte ret med påstand om, i) at sagsøger blev tilpligtet at betale 450 EUR for befordring af varerne, og ii) at der blev tildelt erstatning på 3 876,76 EUR.

13. Sagsøger har for den nævnte ret fastholdt, at sagsøgte undlod at opfylde sin forpligtelse til i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder at give ham de nødvendige oplysninger forud for indgåelsen af aftalen.

14. Denne bestemmelse fremhæver forpligtelsen til at give oplysninger for så vidt angår *andre aftaler end* aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted. Selv om den i hovedsagen omhandlede aftale blev indgået telefonisk og følgelig kunne anses for en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted i henhold til artikel 6 i direktivet om forbrugerrettigheder, har den forelæggende ret i dens svar på en anmodning fra Domstolen bekræftet, at den i hovedsagen omhandlede aftale skal anses for at være en anden aftale end en aftale om fjernsalg eller aftale indgået uden for fast forretningssted og følgelig omfattet af artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder frem for direktivets artikel 6.

15. Artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i direktivet om forbrugerrettigheder bestemmer følgende:

»1. Inden forbrugeren er bundet af en anden aftale end en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted eller et tilsvarende tilbud, skal den erhvervsdrivende, hvis oplysningerne ikke allerede fremgår af konteksten, orientere forbrugeren på klar og forståelig vis om følgende:

a) varernes eller tjenesteydelsernes vigtigste egenskaber i et omfang, der svarer til kommunikationsteknikken og til varerne eller tjenesteydelserne,

[...]

c) den samlede pris for varerne eller tjenesteydelserne inklusive afgifter, eller, hvis varernes eller tjenesteydelsernes art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysninger om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger.«

16. Sagsøger gjorde på grundlag af disse bestemmelser gældende, at sagsøgte ved at undlade at give ham de relevante oplysninger om told tilsidesatte sin forpligtelse i artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder. Sagsøger har fastholdt, at han som følge af denne tilsidesættelse ikke var forpligtet til at betale toldbeløbet.

17. Sagsøgte har for sit vedkommende gjort gældende, at sagsøgte ikke i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder var forpligtet til at give sagsøger oplysninger om told eller de dokumenter, der er nødvendige for toldprocedurerne. Sagsøgte har alternativt anført, at det i henhold til CMR-konventionens artikel 11⁴ reelt var sagsøgers forpligtelse til i sin egenskab af afsender at give fragtføreren de relevante oplysninger om told.

18. CMR-konventionens artikel 11, stk. 1 og 2, bestemmer følgende:

»1. Med henblik på toldbehandling og andre formaliteter, som skal iagttages inden godsets aflevering til modtageren, skal afsenderen vedlægge fragtbrevet eller stille de nødvendige dokumenter til fragtføreren til rådighed og meddele ham alle oplysninger, som fordres.

2. Fragtføreren har ikke pligt til at undersøge, om disse dokumenter og oplysninger er rigtige eller fuldstændige. Afsenderen er ansvarlig over for fragtføreren for skade, som måtte følge af, at disse dokumenter og oplysninger mangler eller er ufuldstændige eller urigtige, medmindre der foreligger fejl fra fragtføreren side.«

19. Kauno apylinkės teismas (distriktsdomstolen i Kaunas) stadfæstede ved dom af 17. maj 2023 delvist sagsøgers krav og stadfæstede i sin helhed sagsøgtes modkrav, idet det blev pålagt sagsøgte at levere motorcyklen tilbage til sagsøger, og det samtidig blev pålagt sagsøger at betale sagsøgte 450 EUR for befordringen af godset, samt 3 876,76 EUR i erstatning.

20. Der blev iværksat appel heraf ved Kauno apygardos teismas (den regionale ret i Kaunas, Litauen), der ved dom af 16. november 2023 stadfæstede dommen fra den lavere instans.

21. Disse retter var af den opfattelse, at begge bestemmelser i Lietuvos Respublikos civilinis kodeksas (Republikken Litauens civile lovbog, herefter »civillovbogen«) om forbrugeraftaler og bestemmelserne i CMR-konventionen finder anvendelse i den foreliggende sag. Det blev yderligere bemærket, at det, i tilfælde af at der består en konflikt mellem den nationale lovgivning om forbrugerforhold og den regel, der er fastsat i CMR-konventionens artikel 11, er sidstnævnte, der bør have forrang. Baseret på denne begrundelse, og idet de tilsluttede sig sagsøgtes opfattelse, fastholdt disse retter, at sagsøger som afsender af varerne havde tilsidesat sin forpligtelse til at give sagsøgte de nødvendige oplysninger og den påkrævede dokumentation til gennemførelse af toldformaliteterne, og at sagsøger følgelig skulle godtgøre sagsøgte de omkostninger, der var påløbet i forbindelse med told.

22. Efter dommen fra Kauno apygardos teismas (den regionale ret i Kaunas) iværksatte sagsøger appel til prøvelse heraf ved forelæggende ret i den foreliggende sag.

23. Den forelæggende ret nærer tvivl om, hvorvidt artikel 5 stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder bør fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der leverer en international befordringsydelse til en forbruger, er underlagt en forpligtelse til at oplyse denne forbruger om de toldprocedurer, der finder anvendelse for befordringen.

24. I tilfælde af at der gælder en sådan forpligtelse, ønsker den forelæggende ret en afklaring af omfanget og anvendelsesområdet for denne forpligtelse. Den ønsker nærmere bestemt oplyst, hvorvidt denne oplysningsforpligtelse kræver, at den erhvervsdrivende i) over for forbrugeren

⁴ – Konventionen om fragtaftaler ved international godsbefordring ad landevej, som blev undertegnet i Genève den 19.5.1956 (herefter »CMR-konventionen«).

identificerer de specifikke dokumenter, der skal forelægges toldmyndighederne, og ii) beregner og oplyser forbrugeren om de specifikke gældende afgiftsbeløb, eller hvorvidt det er tilstrækkeligt alene at oplyse forbrugeren om muligheden for, at der *kan* påløbe told.

25. Selv om sagsøgte er en forretningsdrivende på området for international godsbefordring, nærer den forelæggende ret ikke desto mindre tvivl om, hvorvidt det ville være forholdsmæssigt at placere byrden om at spørge ind til de nærmere omstændigheder ved hvert stykke gods, der overgives med henblik på befordring, samt de relevante krav for hver befordring med henblik på at beregne den gældende told hos den forretningsdrivende

26. Den forelæggende ret har bemærket, at svaret på spørgsmålet om omfanget af en forpligtelse for en erhvervsdrivende til at give oplysninger til en forbruger for så vidt angår de gældende toldprocedurer i løbet af en international befordring i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder vil gøre det muligt for den at fastlægge, hvilken part i hovedsagen der skal bære de negative konsekvenser af en manglende opfyldelse af toldprocedurerne, og dernæst fastlægge, hvilken af parterne der skal bære omkostningerne ved den told, der er betalt af sagsøgte under befordringen.

27. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) har under disse omstændigheder besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende spørgsmål med henblik på en præjudiciel afgørelse:

- »1) Skal artikel 5, stk. 1, litra a), i [direktivet om forbrugerrettigheder], der pålægger den erhvervsdrivende at give forbrugeren oplysninger om tjenesteydelsernes egenskaber, fortolkes således, at den erhvervsdrivende, der leverer en international transportydelse til forbrugeren, har pligt til at oplyse forbrugeren om de toldprocedurer, der gælder for transporten? Hvis artikel 5, stk. 1, litra a), i [direktivet om forbrugerrettigheder] skal fortolkes således, at den erhvervsdrivende pålægges en forpligtelse til at oplyse forbrugeren om de toldprocedurer, der finder anvendelse i forbindelse med international transport, er det da tilstrækkeligt, at den erhvervsdrivende tilkendegiver, at afsenderen (forbrugeren) skal tilvejebringe de dokumenter, der er nødvendige for toldproceduren, og betale tolden, eller skal den erhvervsdrivende fremlægge detaljerede oplysninger (en liste) om de specifikke dokumenter, der skal forelægges toldmyndighederne, og om de specifikke toldsatser (beløb)?
- 2) Indebærer den forpligtelse, der er pålagt den erhvervsdrivende i henhold til artikel 5, stk. 1, litra c), i [direktivet om forbrugerrettigheder], til at give forbrugeren oplysninger om den samlede pris for varerne eller tjenesteydelserne inklusive afgifter, eller, hvis varernes eller tjenesteydelsernes art gør, at prisen ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal udregnes, samt, hvor det er relevant, alle yderligere omkostninger vedrørende fragt, levering eller porto eller, hvor disse omkostninger ikke med rimelighed kan udregnes på forhånd, oplysninger om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger, en forpligtelse for den erhvervsdrivende, der leverer den internationale transportydelse, til at oplyse forbrugeren om den told ([satser] og beløb), der gælder for den specifikke transport?«

28. Der er indgivet skriftlige indlæg til Domstolen af den tjekkiske og den litauiske regering samt af Europa-Kommissionen.

29. Domstolen har besluttet at træffe afgørelse uden afholdelse af et retsmøde i henhold til artikel 76, stk. 2, i Domstolens procesreglement.

III. Bedømmelse

A. Indledende bemærkninger om de præjudicielle spørgsmål

30. De to spørgsmål fra den forelæggende ret bør behandles samlet. Den ønsker ved sine spørgsmål nærmere bestemt oplyst, om forpligtelsen for en erhvervsdrivende i henhold til artikel 5, stk. 1, i direktivet om forbrugerrettigheder til at give forbrugere oplysninger om de vigtigste egenskaber ved de varer eller tjenesteydelser, der leveres [artikel 5, stk. 1, litra a)], og den samlede pris for disse varer eller tjenesteydelser [artikel 5, stk. 1, litra c)], skal fortolkes således, at den indebærer en forpligtelse for en erhvervsdrivende til at give oplysninger vedrørende de toldprocedurer, som disse varer eller denne tjenesteydelse kan være underlagt, og i givet fald hvor detaljerede disse oplysninger skal være.

31. Jeg er af den opfattelse, at det forud for min bedømmelse af disse spørgsmål er nyttigt at beskrive den sammenhæng som for det første anvendelsen af told for varer, der indføres i Den Europæiske Union fra Norge (under B), og for det andet betydningen af CMR-konventionens artikel 11 optræder i til brug for den foreliggende sag (under C).

32. Min bedømmelse af de præjudicielle spørgsmål vil dernæst bestå af to trin.

33. Jeg vil først tage stilling til, hvorvidt toldprocedurerne med rimelighed anses for en af de »vigtigste egenskaber« som omhandlet i artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder ved en tjenesteydelse om international godsbefordring. Jeg vil på grundlag af denne bedømmelse konkludere, at begrebet »vigtigste egenskaber« i forbindelse med en aftale om international transport af varer skal fortolkes således, at den omfatter toldprocedurerne, og følgelig pålægger en erhvervsdrivende, der yder en sådan tjenesteydelse, en forpligtelse til forud for indgåelsen af en aftale at oplyse forbrugeren om, at det gods, der befordres, *kan* være underlagt told (under D).

34. Jeg vil dernæst foretage en bedømmelse af anvendelsesområdet for denne forpligtelse. Jeg vil mere præcist tage stilling til, hvorvidt denne forpligtelse kræver, at en erhvervsdrivende giver forbrugeren nærmere oplysninger for så vidt angår de specifikke dokumenter, der skal forelægges i forbindelse med toldprocedurerne, samt de specifikke toldsatser og beløb med henblik på at beregne det samlede beløb for hver transport (under E).

B. Indholdet af toldprocedurerne i den foreliggende sag

35. Selv om Norge er et medlem af Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS), er Norge ikke medlem af EU's toldunion. Aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (herefter »EØS-aftalen«) udvider EU's indre marked til Norge ved at sikre fri bevægelighed for varer, der opfylder EU's regler for produkter, men den afskaffer imidlertid ikke toldgrænser eller toldformaliteter mellem Norge og Den Europæiske Union⁵.

⁵ – Jf. i denne retning artikel 21 i kapitel 3 i del II i EØS-aftalen, der bærer overskriften »Samarbejde i toldanliggender og lettelse af samhandelen«.

36. Samtlige varer, der transporteres fra Norge til Den Europæiske Unions toldområde, skal følgelig frembydes for toldmyndighederne på indgangsstedet og er genstand for importprocedurer og afgifter, medmindre der gælder en specifik fritagelse eller præferencebehandling.

37. I henhold til EØS-aftalen kan varer, der har oprindelse i Norge, og som ledsages af den nødvendige dokumentation for præferenceoprindelse, indføres toldfrit i Den Europæiske Union.

38. Varer, der imidlertid ikke har oprindelse i Norge, eller varer for hvilke en præferenceoprindelse ikke kan dokumenteres, er stadig omfattet af EU's fælles toldtarif og gældende importmoms eller punktafgifter, uanset om godset befordres til egen brug eller som led i en erhvervsmæssig transaktion⁶.

39. Det er på dette punkt værd at bemærke, at det ikke fremgår klart af forelæggelsesafgørelsen, om det gods, der skulle befordres for sagsøger, havde oprindelse i Den Europæiske Union eller Norge eller i et tredjeland, og følgelig hvorvidt godset kunne have været fritaget for den pålagte told.

40. Som nævnt skal dette gods, såfremt en person gør brug af denne fritagelse, under alle omstændigheder ledsages af den nødvendige dokumentation, der dokumenterer oprindelsen, når det frembydes toldmyndighederne i Sverige. Parterne i hovedsagen har imidlertid ikke bestridt, at sagsøger (afsenderen/forbrugeren) ikke forsynede sagsøgte (fragtføreren/den erhvervsdrivende) med de dokumenter og oplysninger, der vedrørte disse procedurer. Det er ej heller genstand for tvivl i den foreliggende sag, at sagsøgte ikke gav sagsøger de nærmere oplysninger om toldprocedurerne og de gældende fritagelser og kravene hertil.

C. Anvendelse af CMR-konventionens artikel 11 i den foreliggende sag

41. Inden jeg tager stilling til indholdet og omfanget af en erhvervsdrivendes oplysningsforpligtelse forud for indgåelsen af en aftale for så vidt angår told, vil jeg foretage en kort gennemgang af de argumenter, der er fremført af sagsøgte, og som støttes af den tjekkiske regering i dens skriftlige indlæg for så vidt angår CMR-konventionens artikel 11.

42. Idet den har argumenteret til støtte for en indskrænkende fortolkning af en erhvervsdrivendes forpligtelse til at give oplysninger, har den tjekkiske regering gjort gældende, at en aftale om international godsbefordring, der ikke omfatter en toldklareringstjeneste (således som det kunne synes at være tilfældet i den foreliggende sag)⁷, alene engagerer en erhvervsdrivende til at transportere godset og følgelig ikke pålægger denne erhvervsdrivende en forpligtelse til at oplyse forbrugeren om den relevante told, idet en sådan tjenesteydelse ikke udgør en del af den aftale, der er indgået.

43. Den tjekkiske regering har til støtte herfor påberåbt sig CMR-konventionens artikel 11, der indeholder en forpligtelse for afsenderen af godset (der ligeledes er forbrugeren i den foreliggende sag) til at give den erhvervsdrivende de nødvendige dokumenter og de øvrige oplysninger, som den erhvervsdrivende kræver, med henblik på at gennemføre toldprocedurerne. Det er forud for

⁶ – Jf. i denne retning artikel 8, stk. 2, til artikel 10 i kapitel I i del II i EØS-aftalen, der bærer overskriften »Grundprincipper«.

⁷ – En sådan tjeneste ville indebære, at den erhvervsdrivende optrådte som toldspeditør eller agent for forbrugeren og var engageret at sikre, at toldangivelsen er korrekt, afgifter og skatter er beskrevet præcist, og at betaling modtages, således at godset transporteres problemfrit over grænser. Det synes ikke af forelæggelsesafgørelsen at være omtvistet, at en sådan aftale ikke var indgået.

en vurdering af, hvorvidt en sådan forpligtelse for en forbruger påvirker de oplysningsforpligtelser, der gælder forud for indgåelsen af aftaler, for en erhvervsdrivende, nødvendigt først at tage stilling til spørgsmålet om, hvorvidt denne konvention finder anvendelse på de faktiske omstændigheder i den foreliggende sag.

44. CMR-konventionen er den gældende retsforskrift for fastlæggelsen af fragtførerens ansvar i forbindelse med international befordring af gods ad landevej. I henhold til konventionens artikel 1 finder konventionen anvendelse på enhver aftale om udførelse mod vederlag af befordring af gods med køretøj ad landevej, når stedet for godsets overtagelse og bestemmelsesstedet, således som disse steder er angivet i aftalen, er beliggende i to forskellige lande, af hvilke i det mindste det ene er et kontraherende land.

45. Den foreliggende sag omhandler en aftale om godsbefordring af gods ad landevej med angivelse af en adresse i Norge som det sted, hvor godset overgives, og en adresse i Litauen som leveringsstedet. Eftersom både Norge og Litauen har tiltrådt CMR-konventionen⁸, er de betingelser, der er fastsat for anvendelsen af konventionen i konventionens artikel 1, fuldt ud opfyldt⁹.

46. CMR-konventionen omhandler primært afgifter og begrænset ansvar for fragtføreren i forbindelse med international godsbefordring og kræver, at afsenderen skal fremlægge de dokumenter og oplysninger, der er nødvendige for gennemførelsen af toldformaliteterne.

47. Det bør imidlertid som udgangspunkt som beskrevet af den litauiske regering i dens skriftlige indlæg nævnes, at CMR-konventionen ikke »på nogen måde omfatter samtlige privatretlige spørgsmål, der udspringer af en aftale om befordring af gods ad landevej«, ligesom den heller ikke regulerer spørgsmål vedrørende forbrugerbeskyttelse (herunder spørgsmål vedrørende forpligtelser for en erhvervsdrivende til at give oplysninger), når der indgås en aftale mellem en forbruger og en erhvervsdrivende¹⁰.

48. Yderligere opstår forbrugerens forpligtelse til at give en erhvervsdrivende de oplysninger og dokumenter, der er påkrævet til brug for toldformaliteter, i henhold til CMR-konventionens artikel 11 alene *efter*, at der er indgået en aftale om international godsbefordring.

49. Denne forpligtelse, der gælder efter aftaleindgåelsen, kan følgelig ikke fortolkes således, at den udelukker en forpligtelse for en erhvervsdrivende til forud for aftalens indgåelse at oplyse forbrugeren om den toldprocedure, som vil finde sted, og om de dokumenter, som forbrugeren vil skulle give til fragtføreren. Såfremt man drager en anden konklusion, vil det efter min opfattelse være i strid med det overordnede formål med direktivet om forbrugerrettigheder om at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelse.

50. Følgelig opstår forpligtelsen for en afsender til at fremlægge disse dokumenter først, så snart der er indgået en aftale, og bør følgelig ikke berøre en erhvervsdrivendes oplysningsforpligtelse forud for indgåelsen af en aftale.

⁸ – Jf. *United Nations Treaty Series*, bind 1208, s. 427, der er tilgængelig på: https://treaties.un.org/pages/ViewDetails.aspx?src=TREATY&mtdsg_no=XI-B-11-a&chapter=11&clang=_en

⁹ – Jf. analogt dom af 4.5.2010, TNT Express Nederland (C-533/08, EU:C:2010:243, præmis 34 og 35 og den deri nævnte retspraksis).

¹⁰ – Jf. i denne retning, *United Nations, Commentary on Convention of 19 May 1956 on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR)*, 1975, s. 4, punkt 9, der er tilgængelig på: <https://unece.org/fileadmin/DAM/trans/doc/2006/sc1cmr/commentary.pdf>

D. Skal told anses for en af de vigtigste egenskaber ved en aftale om international godsbefordring?

51. Artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder fastsætter tydeligt, at den erhvervsdrivende forud for indgåelsen af en aftale om en vare eller tjenesteydelse skal orientere forbrugeren om samtlige relevante oplysninger, der vedrører de vigtigste egenskaber ved denne vare eller tjenesteydelse.

52. I forbindelse med aftaler om international godsbefordring har den forelæggende ret bemærket, at begrebet »vigtigste egenskaber« enten skal fortolkes strengt, dvs. således at det alene omfatter oplysninger om retsforholdet i befordringen (som eksempelvis stedet for godsets overtagelse, leveringsstedet, ruten og prisen), men ikke oplysninger om de toldprocedurer og de dokumenter, der kræves for disse procedurer, eller bredt, dvs. således at det i begrebet de vigtigste egenskaber lader oplysninger om de toldprocedurer, der finder anvendelse for transporten, være omfattet.

53. Forpligtelsen til at give oplysninger skal fortolkes inden for den bredere hvori de målsætninger, der forfølges af lovgiveren gennem dette direktiv, indgår.

54. I lyset heraf skal der på grundlag af de formål, der er fremhævet i artikel 1 i direktivet om forbrugerrettigheder, som er at bidrage til sikring af et velfungerende indre marked og at sikre et højt niveau for forbrugerbeskyttelse, anlægges en bred fortolkning af anvendelsesområdet for dette direktiv¹¹ og følgelig begrebet »oplysninger« som omhandlet i direktivets artikel 5.

55. Selv om der ikke er meget praksis fra Domstolen, der omhandler omfanget af oplysningsforpligtelsen i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder, er jeg af den opfattelse, at der kan udledes nyttig vejledning om, hvordan Domstolen bør fortolke omfanget af denne forpligtelse fra dens fortolkning af, hvad der kan udgøre en vildledende udeladelse for så vidt angår de væsentlige oplysninger, som en erhvervsdrivende skal give en forbruger forud for indgåelsen af en aftale i henhold til artikel 7 i direktivet om urimelig handelspraksis¹².

56. Domstolen har allerede fastslået, at de begreber, der er fastsat i direktivet om forbrugerrettigheder og direktivet om urimelig handelspraksis, så vidt muligt, skal fortolkes ensartet, idet begge direktiver er baserede på artikel 114 TEUF og har til formål at sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau inden for rammerne af de love og administrative bestemmelser, som de omfatter¹³.

57. Domstolen kan følgelig anvende direktivet om urimelig handelspraksis og den retspraksis, der er udviklet i henhold til dette direktiv, som vejledning for fortolkningen af direktivet om forbrugerrettigheder og nærmere bestemt som grundlag for fastlæggelsen af, hvorvidt

¹¹ – Jf. dom af 24.2.2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, præmis 30).

¹² – Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11.5.2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked og om ændring af Rådets direktiv 84/450/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF, 98/27/EF og 2002/65/EF og Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2006/2004 (EUT 2005, L 149, s. 22, herefter »direktivet om urimelig handelspraksis«).

¹³ – Jf. for så vidt angår udtrykket »erhvervsdrivende«, der anvendes i begge direktiver, dom af 24.2.2022, Tiketa (C-536/20, EU:C:2022:112, præmis 29). Denne fortolkning og anvendelse af direktivet om forbrugerrettigheder er ligeledes i overensstemmelse med Kommissionens retningslinjer om gennemførelsen af dette direktiv, hvor det anføres, at EU-lovgiver trak på den retspraksis, som var blevet udviklet i henhold til direktivet om urimelig handelspraksis, da den udarbejdede direktivet om forbrugerrettigheder. Jf. i denne retning Meddelelse fra Kommissionen – Vejledning til fortolkning og anvendelse af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU om forbrugerrettigheder (EUT 2021, C 525, s. 1, herefter »Meddelelse fra Kommissionen«), i punkt 1.1, der bærer overskriften »Begreberne »erhvervsdrivende« og »forbruger««.

EU-lovgiver havde til hensigt, at den forpligtelse til at give oplysninger, der er fastlagt i artikel 5 i det andet direktiv, skulle omfatte en forpligtelse til at give oplysninger om toldprocedurerne i forbindelse med aftaler om international godsbefordring.

58. Det følger af artikel 7, stk. 4, i direktivet om urimelig handelspraksis og gentages i den retspraksis, der er udviklet i henhold til dette direktiv¹⁴, at de oplysninger, som en erhvervsdrivende skal give en forbruger forud for indgåelsen af en aftale, udgør samtlige *væsentlige oplysninger*, som en gennemsnitsforbruger har behov for i den pågældende situation for at træffe en informeret transaktionsbeslutning, og hvor udeladelsen af disse oplysninger foranlediger gennemsnitsforbrugeren eller kan forventes at foranledige denne til at træffe en transaktionsbeslutning, som den pågældende ellers ikke ville have truffet¹⁵.

59. Såfremt en erhvervsdrivende følgelig undlader at give en forbruger de oplysninger, der kunne forventes at foranledige denne forbruger til at træffe en anden transaktionsbeslutning, såfremt vedkommende havde fået sådanne oplysninger, vil denne undladelse udgøre en tilsidesættelse af den erhvervsdrivendes forpligtelse i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder.

60. Det forekommer mig, at kriteriet i den foreliggende sag for fastlæggelsen af, hvorvidt artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, som leverer en international befordringsydelse til en forbruger, er underlagt en forpligtelse til at oplyse denne forbruger om de gældende toldprocedurer, er, hvorvidt forbrugeren, hvis denne havde været oplyst om de relevante toldprocedurer, sandsynligvis ville have truffet en anden forretningsmæssig beslutning.

61. Under hensyntagen til den omstændighed, at told har et potentiale til i væsentlig grad at forøge de samlede omkostninger ved en international befordring, således som det var tilfældet i den foreliggende sag¹⁶, er det min opfattelse, at told vil kunne have en afskrækkende effekt for forbrugere og følgelig vil kunne afholde dem fra at indgå internationale aftaler om godsbefordring.

62. Spørgsmålet om, hvad der udgør de »vigtigste egenskaber« ved en aftale i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder med henblik på at beslutte, hvilke oplysningskrav, der gælder forud for indgåelsen af aftaler for en erhvervsdrivende i forhold til en forbruger, vil yderligere uafværgeligt afhænge af den specifikke sammenhæng, hvori aftalen indgår¹⁷. Under hensyntagen til den grænseoverskridende karakter af aftaler om international godsbefordring, og den omstændighed, at disse varer sædvanligvis pålægges told, kan man med rimelighed konkludere, at told udgør et af de vigtigste egenskaber ved disse typer af aftaler.

¹⁴ – I Kommissionens vejledning om gennemførelsen af direktivet om forbrugerrettigheder har den bemærket, at når der skal udvælges de vigtigste egenskaber, der skal meddeles forbrugeren, bør erhvervsdrivende anvende den samme tilgang som i artikel 7, stk. 4, i direktivet om urimelig handelspraksis, dvs. at oplyse forbrugeren om de egenskaber, som vedkommende har behov for, for at træffe en informeret transaktionsbeslutning. Jf. Meddelelse fra Kommissionen i punkt 3.2, der bærer overskriften »Fælles krav til aftaler indgået på et fast forretningssted og aftaler om fjernsalg/aftaler indgået uden for fast forretningssted«.

¹⁵ – Jf. analogt dom af 23.1.2025, NEW Niederrhein Energie und Wasser (C-518/23, herefter »dommen i sagen NEW Niederrhein Energie«, EU:C:2025:35, præmis 32).

¹⁶ – I den foreliggende sag førte tolden til, at de samlede omkostninger udgjorde næsten ti gange prisen for den tjeneste, der blev leveret (samlet 4 340,59 EUR i modsætning til 450 EUR for transportydelsen).

¹⁷ – Jf. analogt og for så vidt angår artikel 6, stk. 1, litra c), i direktivet om forbrugerrettigheder dom af 10.7.2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, præmis 37).

63. Den omstændighed, at CMR-konventionen, der finder anvendelse for aftaler om international godsbefordring, endvidere indeholder bestemmelser vedrørende forpligtelser for så vidt angår toldprocedurer, giver yderligere støtte til argumentet om, at disse procedurer udgør en del af de »vigtigste egenskaber« ved disse typer af aftaler som omhandlet i 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder.

64. Under hensyntagen til den særlige karakter af aftaler om international godsbefordring samt de formål, der forfølges ved direktivet om forbrugerrettigheder, er jeg af den opfattelse, at direktivets artikel 5, stk. 1, litra a), skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der yder en international beforderingsydelse til en forbruger, er forpligtet til at oplyse forbrugeren om, at de varer, der transporteres, *kan* være underlagt told.

E. Hvor detaljerede skal disse oplysninger være?

65. Når det er fastlagt, at artikel 5, stk. 1, i direktivet om forbrugerrettigheder skal fortolkes således, at det indebærer en generel forpligtelse for erhvervsdrivende til at oplyse en forbruger om en eventuel toldprocedure under en grænseoverskridende godsbefordring, er det herefter nødvendigt at tage stilling til omfanget af den specifikke oplysningsforpligtelse og navnlig at tage stilling til, hvorvidt denne forpligtelse indebærer, at en erhvervsdrivende skal give i) detaljerede oplysninger om de specifikke dokumenter, der er påkrævede [artikel 5, stk. 1, litra a)], og ii) detaljerede oplysninger om de toldsatser og beløb, der finder anvendelse på transporten, med henblik på at beregne den samlede pris for de tjenester, der leveres [artikel 5, stk. 1, litra c)], eller hvorvidt det er tilstrækkeligt, at oplysningerne er af en mere generel karakter.

66. For så vidt angår omfanget af den erhvervsdrivendes oplysningsforpligtelse ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, hvorvidt det i forbindelse med opfyldelsen af forpligtelsen til at oplyse forbrugeren om, at det gods, der befordres, kan være underlagt told, er tilstrækkeligt, at en erhvervsdrivende angiver, at afsenderen (forbrugeren) skal drage omsorg for de dokumenter, der er nødvendige for toldprocedurerne, eller hvorvidt den erhvervsdrivende skal give detaljerede oplysninger (som eksempelvis en liste) over de specifikke dokumenter, der skal frembydes for toldmyndighederne.

67. Det forekommer mig, at svaret på dette spørgsmål i sidste ende vil afhænge af den specifikke tjeneste, der tilbydes af den erhvervsdrivende, og nærmere bestemt hvorvidt aftalen omfatter en toldklareringstjeneste, hvor den erhvervsdrivende er indforstået med at handle på forbrugers vegne med henblik på gennemførelsen af toldprocedurerne.

68. Det skal her nævnes, at i overensstemmelse med dens forpligtelse til at give en forbruger samtlige relevante oplysninger for så vidt angår de vigtigste egenskaber ved en tjenesteydelse forud for indgåelsen af en aftale skal en erhvervsdrivende, som yder international godsbefordring, oplyse forbrugeren om, hvorvidt der tilbydes en sådan klareringstjeneste som led i indgåelsen af aftalen, og følgelig hvem der er ansvarlig for den dokumentation, der er påkrævet til brug for gennemførelsen af toldformaliteterne, dvs. den erhvervsdrivende (såfremt aftalen omfatter en klareringstjeneste) eller forbrugeren (såfremt aftalen ikke omfatter en klareringstjeneste).

69. Det er efter min opfattelse alene ved modtagelsen af disse oplysninger, at en forbruger vil være i stand til at træffe en informeret beslutning, idet disse oplysninger vil gøre det muligt for forbrugeren at træffe en afgørelse om, hvorvidt vedkommende foretrækker selv at håndtere toldformaliteterne, eller at aftale med en erhvervsdrivende, at denne leverer denne tjeneste.

1. Omfanget af oplysningsforpligtelser for erhvervsdrivende, der tilbyder en toldklareringstjeneste

70. Erhvervsdrivende, der yder international godsbefordring, kan som led i denne aftale, tilbyde en toldklareringstjeneste, hvorved det aftales, at den erhvervsdrivende handler som forbrugers toldrepræsentant i forhold til toldmyndighederne.

71. En sådan aftale indebærer, at den erhvervsdrivende, der handler på vegne af forbrugeren i forhold til toldmyndighederne, foretager de handlinger og formaliteter, der er påkrævede i henhold til toldlovgivningen, og sikrer, at procedurerne gennemføres og betalingerne foretages, således at varerne uden problemer kan passere grænsen¹⁸.

72. I tilfælde af at en aftale om international varetransport omfatter en toldklareringsservice, ville den erhvervsdrivende efter min opfattelse være forpligtet til at give forbrugeren de detaljerede oplysninger om de specifikke dokumenter, der er nødvendige for gennemførelsen af toldformaliteterne. Disse oplysninger udgør nødvendigvis en del af den tjeneste, der ydes, og er følgelig omfattet af den erhvervsdrivendes oplysningsforpligtelse forud for indgåelsen af aftaler i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder.

73. Direktivets artikel 5, stk. 1, litra c), placerer en betydelig byrde på en erhvervsdrivende, når det kommer til at oplyse en potentiel forbruger om den samlede pris for den ydelse, der leveres. Denne bestemmelse kræver ikke alene, at den erhvervsdrivende om muligt oplyser forbrugeren om den samlede pris for varerne, inklusive afgifter, samt enhver yderligere omkostning, men den fastsætter yderligere, at såfremt det ikke er muligt for den erhvervsdrivende at foretage en sådan beregning af den samlede pris forud for indgåelsen af aftalen, skal den erhvervsdrivende ikke desto mindre oplyse forbrugeren om måden for beregningen af den samlede pris.

74. Såfremt en erhvervsdrivende som led i sin internationale befordringsydelse på vegne af forbrugeren påtager sig at fungere som vedkommendes toldrepræsentant, skal denne erhvervsdrivende inkludere prisen på denne tjeneste, når forbrugeren oplyses om den samlede pris for aftalen, således at denne forbruger kan foretage en informeret transaktionsbeslutning.

75. I forbindelse med aftaler om international godsbefordring vil det imidlertid ikke altid være muligt for en erhvervsdrivende at beregne de samlede omkostninger for tjenesten, herunder told, i betragtning af at de præcise omkostninger, der er forbundet med selve tolden, ikke altid med rimelighed kan beregnes på forhånd og sandsynligvis vil afhænge af en række forskellige faktorer¹⁹.

76. Oplysninger om de satser og beløb, der finder anvendelse i forbindelse med told, samt anvendelsen af disse forskellige faktorer er ikke desto mindre omfattet af »den måde, hvorpå prisen skal udregnes« som omhandlet i 5, stk. 1, litra c), i direktivet om forbrugerrettigheder og udgør som sådan væsentlige oplysninger, som den gennemsnitlige forbruger har brug for, for at kunne træffe en informeret transaktionsbeslutning²⁰.

¹⁸ – Jf. for så vidt angår toldrepræsentanter artikel 5, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 af 9.10.2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2013, L 269, s. 1, herefter »EU-toldkodeksen«) samt artikel 18 heri.

¹⁹ – Der er for så vidt angår told tre generelle faktorer, som der skal tages hensyn til i forbindelse med beregningen af den told, der skal betales i forbindelse med import af varer: værdien af varerne, klassificeringen af tariffer for varerne og varernes oprindelse. Jf. med henblik på generelle oplysninger om de faktorer, der påvirker afgifterne, Kommissionens webside om beregning af told, der er tilgængelig på: https://taxation-customs.ec.europa.eu/customs/calculation-customs-duties_en

²⁰ – Jf. analogt dommen i sagen NEW Niederrhein Energie, præmis 31.

77. Forpligtelsen for en erhvervsdrivende, der yder en toldklareringstjeneste som led i en aftale om international godsbefordring, til at give oplysninger om den samlede pris for en tjeneste, inklusive afgifter og yderligere omkostninger, som omhandlet i 5, stk. 1, litra c), kan opfyldes af denne erhvervsdrivende ved forud for indgåelsen af aftalen at oplyse forbrugeren om, at der skal betales told, samt at give detaljerede oplysninger om de satser og beløb, der finder anvendelse på den enkelte transport, herunder oplysninger om de generelle faktorer, der kan påvirke de samlede omkostninger til disse afgifter (såsom værdien eller oprindelsen af de varer, der transporteres) eller andre variable faktorer, der ligger uden for den erhvervsdrivendes kontrol²¹.

78. Artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i direktivet om forbrugerrettigheder skal i lyset af disse betragtninger fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der udbyder en toldklareringstjeneste til en forbruger som led i en international godsbefordring, er forpligtet til at oplyse forbrugeren om de toldprocedurer, der finder anvendelse ved international befordring. Denne forpligtelse indebærer en forpligtelse til at give oplysninger om de specifikke dokumenter, der er nødvendige i forbindelse med toldformaliteter, samt detaljerede oplysninger om de specifikke toldsatser og beløb, herunder oplysninger om de generelle faktorer, der kan påvirke den samlede pris af de tjenester, der ydes.

2. Omfanget af oplysningsforpligtelsen for erhvervsdrivende, der ikke tilbyder en toldklareringstjeneste

79. Det kan i lyset af det ovenstående være uforholdsmæssigt at forvente, at en erhvervsdrivende, der ikke tilbyder en sådan klareringstjeneste, skal give en forbruger den samme detaljeringsgrad for så vidt angår toldprocedurerne.

80. Selv om jeg er enig i, at det vil være uforholdsmæssigt at placere en sådan forpligtelse på disse erhvervsdrivende, begrænser dette ikke den væsentlige forpligtelse for erhvervsdrivende til at give forbrugere tilstrækkelige oplysninger med hensyn til de vigtigste egenskaber ved den tjeneste, der ydes, med henblik på at gøre det muligt for forbrugeren at træffe en informeret forretningsmæssig beslutning.

81. Det er i forbindelse med en gennemgang af omfanget af denne forpligtelse vigtigt at sikre den rette balance mellem et højt forbrugerbeskyttelsesniveau og virksomhedernes konkurrenceevne²². Forpligtelsen for en erhvervsdrivende til at give oplysninger om told kan med dette for øje på den ene side ikke være så bred, at den pålægger en erhvervsdrivende og de ressourcer, som denne har til rådighed, en uforholdsmæssig byrde, og den bør på den anden side heller ikke fortolkes så strengt, at forbrugeren fratages det høje beskyttelsesniveau, der er fastsat i artikel 1 i direktivet om forbrugerrettigheder.

82. Jeg er med disse betragtninger for øje enig med den forelæggende ret i, at det ville være uforholdsmæssigt at pålægge en fragtfører, som ikke tilbyder en klareringstjeneste, byrden med at spørge ind til de særlige forhold ved hver af de varer, der skal overgives til international befordring, samt de specifikke dokumentationskrav, der finder anvendelse for transporten af

²¹ – Jf. analogt dommen i sagen NEW Niederrhein Energie, præmis 38 og 41. Dette betyder imidlertid ikke, at omfanget af oplysninger om den måde, hvorpå prisen beregnes, skal indebære, at forbrugeren på grundlag af denne oplysning selv skal være i stand til at beregne denne pris og således nå frem til et endeligt talmæssigt resultat (dommens præmis 39).

²² – Jf. i denne retning fjerde betragtning til direktivet om forbrugerrettigheder.

disse varer i forskellige lande. Dette er navnlig korrekt i en økonomisk kontekst af visse virksomheders drift som eksempelvis som i den foreliggende sag, hvor der er tale om små virksomheder, der ikke nødvendigvis har ressourcerne til at foretage sådanne undersøgelser²³.

83. Forbrugerbeskyttelseslovgivning som eksempelvis direktivet om forbrugerrettigheder er imidlertid ikke desto mindre baseret på præmissen om, at forbrugere befinder sig i en relativt svagere stilling end den erhvervsdrivende såvel hvad angår forhandlingsstyrke som informationsniveau²⁴. Den erhvervsdrivende skal følgelig give tilstrækkelige oplysninger med henblik på at afhjælpe denne ubalance og gøre det muligt for forbrugere at træffe en informeret forretningsmæssig beslutning.

84. Men hvilket oplysningsniveau er tilstrækkeligt for at afhjælpe denne ubalance?

85. Det er med henblik på at besvare dette spørgsmål nødvendigt at tage stilling til de typer af dokumenter, som der kan kræves i forbindelse med told.

86. De processuelle rammer for anvendelsen af told er harmoniserede i Den Europæiske Union²⁵, og i tillæg til den obligatoriske toldangivelse²⁶ er de generelle dokumentationskrav for toldprocedurerne fastsat i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447²⁷. Disse omfatter dokumentation vedrørende toldværdi²⁸ og oprindelsen²⁹ af de varer, der transporteres. Selv om det således står medlemsstater frit for at foreskrive de særlige former dokumentation, som opfylder de specifikke krav³⁰, er de underliggende dokumentationskrav de samme i hele Unionen.

87. Under hensyntagen til at erhvervsdrivende, der leverer en international befordringsydelse, har specialiseret viden om de generelle regler om toldprocedurerne, herunder den dokumentation, der er nødvendig for disse procedurer som eksempelvis bevis for varernes værdi eller oprindelse følger det, at den erhvervsdrivende med rimelighed må forventes at give forbrugeren disse generelle oplysninger for så vidt angår de typer af dokumentation, som vedkommende er forpligtet til at frembringe over for den erhvervsdrivende med henblik på at gennemføre toldprocedurerne, uagtet hvorvidt denne erhvervsdrivende tilbyder en toldklareringstjeneste eller ej, således at det er muligt for denne forbruger at træffe en informeret forretningsmæssig beslutning.

88. Jeg er af disse grunde af den opfattelse, at artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder ikke kan fortolkes således, at bestemmelsen indebærer en forpligtelse for en erhvervsdrivende, der ikke yder en toldklareringstjeneste i forbindelse med aftaler om international godsbefordring, til at give detaljerede oplysninger (som eksempelvis en liste) om de specifikke dokumenter, der skal fremvises til toldmyndighederne ved en bestemt grænse for hver af de varer, der transporteres. Efter min opfattelse kræver denne bestemmelse derimod alene, at erhvervsdrivende oplyser forbrugere om de typer af dokumentation, som forbrugeren vil skulle

²³ – Jf. analogt dom af 10.7.2019, Amazon EU (C-649/17, EU:C:2019:576, præmis 48).

²⁴ – Jf. analogt dom af 11.4.2024, Air Europa Líneas Aéreas (C-173/23, EU:C:2024:295, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

²⁵ – Jf. i denne retning 28. betragtning til EU-toldkodeksen.

²⁶ – EU-toldkodeksens artikel 158.

²⁷ – Kommissionens gennemførelsesforordning af 24.11.2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (EUT 2015, L 343, s. 558, herefter »forordning 2015/2447«).

²⁸ – Artikel 145 i forordning 2015/2447.

²⁹ – Artikel 116 i forordning 2015/2447.

³⁰ – Medlemsstater kan eksempelvis kræve, at dokumenter skal oversættes. Jf. i denne retning artikel 116 i forordning 2015/2447.

fremlægge, dvs. at forbrugeren vil skulle fremlægge dokumentation for oprindelse eller værdien af de varer, der transporteres, uden imidlertid at angive de specifikke dokumenter, der er nødvendige til brug herfor.

89. Med øje for karakteren af den tjeneste, der leveres, bør forpligtelsen for en erhvervsdrivende i henhold til direktivets artikel 5, stk. 1, litra c), til at oplyse forbrugeren om den samlede pris for den tjeneste, der leveres, ikke fortolkes således, at den indebærer, at en erhvervsdrivende, der leverer en ydelse i form af international godsbefordring, men ikke en toldklareringstjeneste, skal give en forbruger detaljerede oplysninger om de specifikke toldsatser og beløb. Dette skyldes, at omkostningerne til told ikke med rimelighed kan anses for at udgøre en del af »prisen« på denne tjeneste, der alene omfatter transport af varerne, og ikke omfatter en fortoldningstjeneste.

90. Jeg er enig med Kommissionen i, at oplysningsforpligtelsen i artikel 5, stk. 1, litra c), i direktivet om forbrugerrettigheder skal fortolkes i lyset af karakteren af den aftale, der er indgået mellem den erhvervsdrivende og forbrugeren. Såfremt aftalen ikke præciserer, at fragtføreren yder toldklareringstjenester, er fragtføreren ikke forpligtet til give forbrugeren de detaljerede oplysninger om de toldsatser og beløb, der finder anvendelse på de omhandlede varer.

91. Dette skal imidlertid på ingen måde fjerne forpligtelsen for en sådan erhvervsdrivende til i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), i direktivet om forbrugerrettigheder at oplyse forbrugeren om, at der *kan* påløbe told.

92. Efter at have givet sådanne oplysninger til forbrugeren, bør disse erhvervsdrivende i betragtning heraf angive, at den erhvervsdrivende, i tilfælde af at toldprocedurerne indebærer betaling ved grænsen, enten som følge af karakteren af de varer, der transporteres, eller som følge af at forbrugeren har fremlagt upræcis eller utilstrækkelig dokumentation, vil betale afgifterne på forbrugerens vegne, og forbrugeren skal godtgøre den erhvervsdrivende disse beløb, så snart varerne er blevet leveret. Sådanne oplysninger om eventuelle fremtidige omkostninger kan med rimelighed anses for væsentlige oplysninger, som forbrugeren har behov for at få med henblik på at kunne træffe en informeret forretningsmæssig beslutning.

93. Jeg er i lyset af det ovenstående af den opfattelse, at artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i direktivet om forbrugerrettigheder skal fortolkes således, at en erhvervsdrivende, der leverer en tjeneste i form af international godsbefordring, men ikke en toldklareringstjeneste, er forpligtet til forud for indgåelsen af en aftale at oplyse forbrugeren om, at de varer, der transporteres kan være underlagt told, og at forbrugeren er forpligtet til at godtgøre den erhvervsdrivende den told, som den erhvervsdrivende har betalt på forbrugerens vegne. Den erhvervsdrivende kan opfylde denne forpligtelse ved at give forbrugeren generelle oplysninger om den dokumentation, der er påkrævet af hensyn til toldprocedurerne, men er ikke forpligtet til at give detaljerede oplysninger om enten de specifikke dokumenter, der er krævet for at kunne gennemføre disse toldformaliteter, eller satserne for og størrelsen af denne told.

94. Såfremt man anvender ovenstående konklusioner på de faktiske omstændigheder i hovedsagen, synes det ikke at være genstand for tvivl i den foreliggende sag, at den aftale, der er indgået mellem sagsøger og sagsøgte, ikke omfattede en toldklareringstjeneste. Det er heller ikke blevet bestridt, at sagsøgte (den erhvervsdrivende) ikke gav sagsøger (forbrugeren) de detaljerede oplysninger om toldprocedurerne og de gældende toldsatser.

95. Det tilkommer den forelæggende ret at tage stilling til, hvorvidt sagsøgte undlod at give sagsøger de relevante oplysninger for så vidt angår eventuelle toldprocedurer og følgelig tilsidesatte sin oplysningsforpligtelse forud for indgåelsen af aftalen i henhold til artikel 5 i direktivet om forbrugerrettigheder, samt omfanget og konsekvenserne af denne tilsidesættelse for så vidt angår den omhandlede aftale.

IV. Forslag til afgørelse

96. Jeg vil i lyset af ovenstående betragtninger foreslå, at Domstolen besvarer de præjudicielle spørgsmål fra Lietuvos Aukščiausiasis Teismas (Litauens øverste domstol) som følger:

»Artikel 5, stk. 1, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/83/EU af 25. oktober 2011 om forbrugerrettigheder, om ændring af Rådets direktiv 93/13/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF samt om ophævelse af Rådets direktiv 85/577/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/7/EF

skal fortolkes således, at

for så vidt som det i henhold til denne bestemmelse er et krav, at en erhvervsdrivende giver en forbruger oplysninger om de vigtigste egenskaber ved varer eller tjenesteydelser, er den erhvervsdrivende, der yder en international transportydelse til en forbruger, forpligtet til forud for indgåelsen af aftalen at oplyse forbrugeren om, at de varer, der transporteres, *kan* være underlagt told. Denne forpligtelse indebærer, at den erhvervsdrivende skal oplyse forbrugeren om, hvorvidt en klareringstjeneste tilbydes som led i denne aftale og følgelig, hvorvidt det er den erhvervsdrivende eller forbrugeren, der er ansvarlig for den nødvendige dokumentation til brug for gennemførelsen af toldformaliteterne.

I forbindelse med aftaler om international varetransport, der *omfatter* en toldklareringstjeneste, skal artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i direktiv 2011/83

fortolkes således, at

en erhvervsdrivende skal give forbrugeren detaljerede oplysninger om de specifikke dokumenter, der er nødvendige for toldformaliteter, samt de nærmere oplysninger om de specifikke toldsatser og -beløb, herunder oplysninger om de generelle faktorer, der kan påvirke den samlede pris på den tjeneste, der leveres.

I forbindelse med aftaler for international varetransport, der *ikke omfatter* en toldklareringstjeneste, skal artikel 5, stk. 1, litra a) og c), i direktiv 2011/83

fortolkes således, at

det er et krav, at den erhvervsdrivende oplyser forbrugeren om kravet om at godtgøre den erhvervsdrivende den told, der er betalt på forbrugerens vegne. Den erhvervsdrivende skal give forbrugeren generelle oplysninger om de typer af dokumentation, der er påkrævet af hensyn til toldprocedurerne, men er hverken underlagt en forpligtelse til at give detaljerede oplysninger om de specifikke dokumenter, der er påkrævet til opfyldelse af toldformaliteterne, eller om toldsatserne og størrelsen af denne told.«